

До дівчини

Панас Мирний

Ой чого ти смутна-невесела
На веселому зборі людей,
І уста твої милі, рожеві
Не витягують любих пісень?

Ані жарт в твоїх очах не грає,
Німії й мовчазні вони,
Як та ніч, що зорями не сяє,
Як те небо сумне восени.

І, знай, далі подруг жартовливих
Ти сидиш і нудьгуєш сама...
Чи не впала з очей чиїх карих
В твоє серденько іскра ясна?

І, віддавшись легесенькій думці,
Вслід за нею помчалася ти
У той край за марою коханця,
За марою своєї весни.

Ні, не те твоя думка малює,
Не про сяєво карих очей,
Не обійми, жаркі поцілунки
Під запоною літніх ночей...

У сім'ї не одна ти, дівчино,
Цілих п'ять за тобою росте;
Та ще й мати не кида надії,
Що торішній будяк зацвіте...

Й на твої молодесенькі плечі,
На головку чорняву твою
Мати скинула клопіт про сестер,
Про усю сиротливу сім'ю:

Учить сестер, братів поучати.
Буть робітником в світі на їх,

Навік-віки забудь, попсувати,
Що найкраще для літ молодих.

А тоді і нікчемній, негожій
Вийти заміж, за кого звелять...
Може, лучиться воїн підхожий.
Щоб аби пенсіон получать...

І зостанешся ти удовою,
Яких в світі немало вже є...
Ні похопка щасливої долі
Не налічиться серце твоє.

І глухе, і холодне од всього,
Без любові застигне воно,
Без одради перейде у землю,
Як без радості в світ увійшло!